

liberaret. Non stant ergo quæ diximus de Rhetorica.

3. Præterea homo in periculo mortis constitutus iure naturæ potest se ipsum quacumque via liberare. Debet ergo uti Rhetorica, & mentiri, & mendacia fucare.

4. Præterea sæpe accidit, populos esse tam imperitos, ut non nisi falsis assertionibus suaderi queant. Sæpèque mendacium liberauit patriam à seditione, ut Romæ contigit. Et Medicus ægroto suadet medicinam esse dulcem, cum sit amara: & ludificando sanat potius per Rhetoricam quam per Medicinam; quam absque Rhetorico præmio non suassisset.

5. Item Varro utiliter à Senatoribus suatum esse populis, quod Romulus inter Deos viueret, quod eius leges feruarentur, Philosophatur. Multaque vi Rhetoricæ pro legibus statuendis finxit mendacia Minos, & N. Pompeius, Zamolxis, & Mahomettus: Ergo, &c.

6. Item si Rhetorica suadet bonum: mendacia autem vitia sunt in memoratis negotiis: ergo Rhetor illis potest uti, & ex arte: quod & Quintilianus, & Cic. & Aristot. docent.

Respondeo ad primum, quod Socrates insectatur artem mentierendi, & laudandi scelestos, & liberandi impios, tanquam nomine artis, non re, præpollentem. Eandem Rhetoricam Apostolica doctrina damnat: quoniam re vera ars non est, ut Chrysostr. probat. Et Plato docet, Socratem per meretricæ laudare homines indignos, & quoscumque: non autem virtuosos & virtutes; vitiaque insectari: & leges suadere; Cum hoc munus in Ciuili Imperatoribus assignarit; & alibi Legislatoribus: Vult etiam Socrates, nequis se defendat in Iudicio, nisi per simplicem negationem, aut assertionem, confirmatam veris testibus & factis, & rationibus, sicuti ipse fecit. Quod si contingat oratorum versutia condemnari, expectandum esse à Deo præmium, monet: quod & Martyres Christi fecerunt; & ipse Dominus IESVS: & re vera hoc abundantis est probitatis. Licet tamen cuique sese defendere cum moderatione inculpatæ tutelæ, de quo alibi.